

de, som have staaet i Spidsen for, og som ere gaaede med til Mistillidsadressesen, synes, at de maa føre til Ende, hvad de have begyndt, men derfor veg jeg ogsaa tilbage den Gang for ikke at komme i Forlegenhed med, hvad der laa bagved. Vilde man endda have standset og tøvet indtil Rigsdagens Slutning, for at se, om der dog ikke kunde komme et Resultat frem, skulde jeg maasse gjerne have gaaet med til Sidst, men jeg gik ikke med, fordi jeg mener, at det, vi ville, har Fremtiden for sig, og at vi skulde tøve, indtil andre Folk, som staa os nær, og ligeledes omsider vore Modstandere, kunne vinde derfor. Naar de se, at vi gaa rolig og befindig frem, er jeg ogsaa sikker paa, at vi efterhaanden ville vinde hen til at naa det Maal, hvorefter jeg tror, at vi naar vi vedblive at gaa frem paa denne Maade, ville forsinke den fremtidige Udvikling, og den frimodige Fremadskriden for en ikke kort Tid. Saaledes er min Stilling, og derfor stemmer jeg for Finantsloven, og vil ikke være med til at forfaste den.

Octavius Hansen. Jeg bad egentlig ikke om Ordet, jeg ønskede blot at rette et Spørgsmaal til den høitærede Formand, et Spørgsmaal, som i Dvrigt ikke vedrører Sagens Realitet. Mit Spørgsmaal skulde blot gaa ud paa en Henstilling til Formanden, om det ikke var muligt at overlade til Thinget selv at afgjøre, om Forhandlingerne skulde fortsættes med eller uden Tilhøvere, eller jeg vilde spørge den ærede Formand, om der ikke er en Form, hvorunder det kan blive afgjort af Thinget, om Publikum skal fjernes eller ikke, det vil sige, om det ikke, naar Publikum først er fjernet, derefter kan afgjøres af Thinget, om Dørene atter skulde aabnes eller ikke. Det forekommer mig, at det var høist unødvindeligt, at Publikum blev fjernet, og at det navnlig var i Uoverensstemmelse med, hvad der ellers pleier at ske, nemlig, at Publikum først modtager en Advarsel. Jeg vil derfor spørge den høitærede Formand, om han ikke kunde overlade dette til Thingets Afgjørelse.

Formanden. Den reede Maade at fremkomme med en saadan Henstilling paa, vil være, at det ærede Medlem skriver til Udvalget for Forretningsordenen eller henvender sig personlig til mig i Formandsværelset efter Mødet.

J. M. Hansen. Jeg kan ikke Andet end være meget tilfreds med, at den høitærede Konseilspræsident tog Ordet efter min Opfordring, da jeg sidst havde Ordet. Det var jo ogsaa meget værdifulde Oplysninger, vi fik af den høitærede Konseilspræsident, Oplysninger, som ville klare Stillingen ganske overordentlig i hele Landet, saa snart man læser dem, saa at jeg ikke kan Andet end takke Hans Excellence Konseilspræsidenten for

de meget betegnende Oplysninger han gav. Jeg har dog ikke taget Ordet blot for at udtale denne Tak; men den ærede Kultusminister nødte mig ved at trække mig personlig ind i hans Mellemværende med en anden Tale, til at tage Ordet paa ny. Den ærede Kultusminister har for Skik at fremdrage paa ny, hver Gang Leilighed dertil gives, den Stilling, som jeg har indtaget ved forskellige Love, navnlig overfor ham. Uagtet jeg hver Gang har oplyst om, at han begaar en Uret mod mig ved den Maade, hvorpaa han opfatter min Stilling, saa kommer han dog stadig tilbage til at tage Sagen paa samme Maade, og jeg er da nødt til, hver Gang paa ny, at oplyse, at han er uretfærdig imod mig, naar han fremstiller Sagen paa den Maade, som fket er. Det er bestandig min Stilling for en 2-3 Aar siden overfor Præsteføringsloven, som den ærede Minister kommer tilbage til. Den ærede Minister siger, at jeg har indrømmet, at Loven den Gang var saaledes, at vi maatte tage den, og at det var forsvaret at tage den. Jeg har bestandig, hver Gang det er kommet frem, erindret om, at jeg stemte imod et Punkt i Loven, og at dette for mig var det væsentlige, saa at jeg ikke kunde vedblive at staa paa det Standpunkt, til denne Lov, hvorpaa jeg indtil da havde staaet. Den ærede Minister maa kunne erindre, hvorledes Loven laa for ved den sidste Afstemning, og at der i det sidste Øieblik i den ellefte Aime, var kommet en Sætning ind i et Endringsforslag, som vi ikke kunde give vor Stemme. Naar jeg siger, vi kan jeg igjen, beraabe mig paa, at den ærede Justitsminister, som den Gang ikke var Minister, opfattede denne Sætning overfor mig førend Forhandlingerne saaledes, at jeg kunde slutte mig dertil. Denne Sætning var kommen frem, saa sent, at den Forhandling, vi havde haft privat med den ærede Minister, var tidligere end denne Sætning, og i Forhandlingerne viste det sig i Kultusministerens Udtalelser her i Salen, at han opfattede denne Sætning paa en saadan Maade, at jeg efter min Overbevisning ikke kunde forsvare at give Lovforslaget min Stemme, efterat denne Sætning var kommen ind, idet den, forklaret, som den ærede Kultusminister forklarede den, efter min Mening vilde betage Folkethinget den fulde Bevillingsret over de Midler, som der var Tale om. Jeg har haft Leilighed til oftere at sige, og jeg tror det endnu, at man den Gang kunde have naaet at saae Loven ud, naar Regjeringen vilde have givet Rigsdagen et Par Dage, til. Den ærede Kultusminister har herpaa givet til Svar, at efterat det var blevet bestemt ved Hans Majestæts Resolution, at Rigsdagen skulde sluttes til den Tid, var der Intet at gjøre, men jeg har dertil svaret, at naar det Ministerium, hvortil Hans Majestæt havde fuld Tillid, var kommet til Hans Majestæt, og havde foreskillet ham, at en saa vigtig Lov kunde ventes at ville komme ud,